

τὸν λόρδον Βρέντονα τῇ αἰτήσῃ τῆς Λαίδου Ζαΐν, πρὸς τὸν υἱὸς τῆς ἐγγράφως ἀπέτεινε τὴν παράκλησίν του.

Οἱ ἰατροὶ τοῦ νέου εὐγενοῦς διεμαρτυρήθησαν παντὶ κατὰ τούτου· ἀλλὰ τοσοῦτον θερμαὶ ὑπῆρξαν αἱ ἰκτεσῖαι του, ὥστε ἡ φιλόστοργος μήτηρ κατεπέσθη νὰ παρακούσῃ τὴν συμβουλὴν των.

Συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Λαίδου Ζαΐν, ἡ κόμισσα ἐπλησίασε τὴν κλίνην τοῦ πάσχοντος. Ἄμα τὸν ἐπλησίασεν, ἡ φωνὴ του, οὐδεὶς ἐπὶ δεκαπενθημερίαν ἤκουσεν, ἐπανῆλθεν. Ὁ γνωστὸς τῆς συνεκίνησεν εἰς πολλὰ δάκρυα τὴν Λαίδου Ζαΐν, καὶ σταγόαι τινὲς κιτέπεσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κομίσσης ἐπὶ τῆς καὶ πυρεσσοῦσης χειρὸς, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην συνέσπριν τὴν ἰδικὴν τῆς.

Σκληρὸν ἦτο τὸ μέρος τῆς κομίσσης, διότι ἡ Λαίδου Ζαΐν γονυπετῆς τὴν καθικέτευσε καὶ αὐθις νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν λόρδον Βρέντονα εἰς τὰς φρένας καὶ τοὺς γονεῖς του, ὑποσχομένη τὴν γίνῃ σύζυγός του. Πρὸ δύο ἡμερῶν ἡ Μαρία ἠδύνατο ἴσως ἀποδεχθῆ τὴν αἴτησιν—ἀλλὰ νῦν, τῇ ἦτο ὄλωσ ἀδύνατον. Οὐδὲ διὰ μυριάδας ὑπὸ ξεῶν ἤθελεν ἐκπληρώσει τοιαύτην ὑπόσχεσιν καὶ ἂν ἔτι τὴν ἐποίει. Ὁ οἶκος ἦτο πᾶν ὅτι ἡ κόμισσα ἠδύνατο ν' ἀπονεύμῃ εἰς τὸν ταλαιπωρούμενον· ἀλλ' οὐδ' ὅ ἔρωσ οὐδὲ ἡ ὑπόσχεσις τῆς χειρὸς τῆς, ἠδύνατο πλέον νὰ σώσῃ τὸν λόρδον Βρέντονα. Ἐν τῇ συνεντεύξει ταύτῃ μετὰ τῆς κομίσσης ἐπανεῦθε τὴν φωνὴν, ἣν κατὰ φαντασίαν εἶχεν ἀπολέσει· ἐπὶ δὲ τὸν ἀφήκε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἤρχισε νὰ μαίνηται ἐπὶ ὅλης τῆς παταγώδους ἀγριότητος τῶν χειρίστων περιπτώσεων τῆς φρενοβλαθείας· μετὰ τινὰ δὲ τῶν βιαίων τούτων παροξυσμῶν ἡ κεφαλή του κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του καὶ ἐπανεῦθε κοιμηθεὶς ἐκ τοῦ πολλοῦ κινήτου. Καὶ τωόντι ἐκοιμήτα· ἀλλὰ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου! Ἠρέμως ὅπως τὸ παιδίον, μετὰ τὸ παίγνιον, εἶξ οὐ ἀπέδθησε, πίπτει εἰς ὕπνον, ὅττω καὶ ὁ λόρδος Βρέντων, μετὰ τὸ εἰκόσιον τῆς κομίσσης εἰς τὰς χειρὰς του, μετὰ πεσεν εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον.